LIBRIS

TREI

Află adevărul

ÎNVAȚĂ DE LA FOȘTI AGENȚI CIA CUM SĂ CONVINGI PE ORICINE SĂ-ȚI DESTĂINUIASCĂ TOTUL

PHILIP HOUSTON, MICHAEL FLOYD ȘI SUSAN CARNICERO

autorii volumului *Spy the Lie*

Comentariu de Peter Romary
Text întocmit de Don Tennant
Cuvânt-înainte la ediția română de Ion Duvac

Traducere din engleză de Andreia-Irina Suciu

Cuprins

Cuvânt-înainte la ediția română (de Ion Duvac) 7

Prefață 11

1 Despre spionaj şi reclamele TV: Extraordinara putere a gândirii pe termen scurt 19

2 De la cea mai bună la cea mai rea exclusivitate 29

3 Comutarea către interogatoriu: CDÎ şi CDV 40

4 Demascarea spionului: Arta de a crea monologul 49

5 Cum să-ți rosteşti monologul 59

6 Cum să-ți croieşti monologul 68

7 Cum să gestionezi rezistența în timpul monologului 87

8 Goana după aur: Cum să obțineți pepite de informație 98

9 Meşteşugirea unui monolog sincer şi empatic: Ficțiunea ca opțiune 109

10 Să nu faci rău 116

11 Studiu de caz privind extragerea unui răspuns 126

12 Dacă O.J. Simpson ar fi făcut-o: Interogatoriul care ar fi putut avea loc 142

13 Elefantul din cameră 161

Apendicele I. Explicaţii privind aplicarea modelului de extragere a adevărului în afaceri, chestiuni juridice şi în viaţa de zi cu zi: Comentariu de Peter Romary 166

Apendicele II. Totul începe cu pregătirea 229

Apendicele III. Transcrierea adevăratului interviu iniţial cu O.J. Simpson 235

Glosar 257

Mulţumiri 267

Despre autori 275

LIBRIS

1

Despre spionaj și reclamele TV: Extraordinara putere a gândirii pe termen scurt

Sediul central al CIA din Langley, Virginia, s-a schimbat mult în decursul anilor. Dar clădirea originară a acestuia, proiectată în anul 1950 de aceeaşi firmă de proiectare din New York care a proiectat şi clădirea sediului Naţiunilor Unite din New York, este o structură masivă din beton care nu se schimbase aproape deloc până pe la începutul anilor '80 când Phil Houston şi-a început misiunea ca examinator la poligraf în cadrul Biroului de Securitate al Diviziei Poligraf. Natura compartimentată a muncii prestate în cadrul CIA însemna că puţini angajaţi aveau acces în mod frecvent în alte zone ale clădirii decât cele ale departamentelor în care lucrau, dar exista un singur departament în care fiecare angajat ar fi putut avea ocazia să lucreze la un moment dat. Acela era Divizia Poligraf.

Norma de lucru a examinatorilor la poligraf din cadrul Agenţiei era, cum se poate prevedea, destul de consistentă. Între analizarea persoanelor care doreau să se angajeze acolo, reinvestigarea de rutină a angajaţilor Agenţiei şi investigarea ocazională a

comportamentului presupus nepotrivit sau criminal, orice zi a unui agent conținea foarte puțin timp liber. Pentru Phil ritmul era palpitant, ca şi munca în sine. Pentru un agent debutant cu un venit spre mediu, Phil îşi dădea seama că, în ciuda lipsei de experiență la locul de muncă, el devenea din ce în ce mai bun în ceea ce făcea şi se bucura extrem de tare de fiecare oportunitate pe care o avea pentru a-şi perfecționa abilitățile. S-a bucurat şi de misiunea primită într-o dimineață, şi anume aceea de a face o investigație de rutină unei angajate CIA, pe care o vom numi „Mary", aşa cum se bucura de orice altă misiune de care avea parte. Nu părea a fi nimic ieşit din comun în acest caz, dar şi asta era în regulă pentru Phil. El recunoştea că abordarea unor cazuri de rutină făcea parte tot din meseria lui.

Mary era un coordonator de operațiuni de nivel mediu care îşi petrecuse cel puțin o misiune în străinătate, o femeie destul de simplă care nu fusese niciodată căsătorită şi care, foarte posibil, stârnise ceva admirație la viața ei. Mai trecuse prin exercițiul poligrafului, aşa că procesul îi era cunoscut şi părea să se simtă confortabil când Phil începu lista de întrebări-standard din perioada de pretestare. Dar orice confort pe care l-ar fi simțit nu dură mult. Când Phil ajunse la întrebarea obligatorie dacă mai lucrase vreodată pentru vreun serviciu străin de informații, comportamentul lui Mary indică faptul că întrebarea o deranja pentru un motiv sau altul. Lucru cert, când Phil o întrebă acelaşi lucru în timpul examinării cu poligraful, deveni clar pentru acesta că acolo era o problemă.

Era, de asemenea, clar că, dacă exista vreo problemă care necesita rezolvare imediată, aceea era problema unui răspuns nepotrivit la întrebarea: „Ai lucrat vreodată pentru băieții cei răi?" Oricât de gravă ar fi părut situația, intuiția lui Phil îi spunea acestuia că, orice provoca îngrijorarea lui Mary cu privire la acea întrebare, era puțin probabil să fie ceva ieşit de comun. La urma urmei, Mary se potrivea mai degrabă profilului de fată bătrână rezervată decât celui de seducătoare de capă şi spadă. În stilul lui caracteristic calm şi relaxat, ca în Carolina de Nord, Phil şi-a început procesul de a fora spre sursa problemei.

— Mary, asta se întâmplă tot timpul cu oamenii cu care vorbim, deoarece au ceva în minte care nu-i mare lucru, dar, pentru nu se ştie ce motiv, cu cât se gândesc mai mult la acel lucru, cu atât el devine mai supărător, o asigură Phil. Uneori este doar vreo omisiune nevinovată a vreunui lucru, alteori este vreo eroare de judecată pe care o supradimensionăm pentru că suntem extrem de preocupaţi să facem lucrurile corect.

Mary dădu din cap afirmativ.

— Cred că asta este. S-a produs o încălcare a protocolului de securitate, spuse ea. Mary continuă să explice că în timpul unei misiuni în străinătate din primii ei ani, folosise resurse ale guvernului pentru a face o favoare neautorizată unuia dintre localnici. După ce povesti detaliile incidentului, Phil deveni uşurat. Fără nicio îndoială, ceea ce făcuse Mary era o încălcare flagrantă a regulamentelor. Dar Phil ştia că acest lucru se întâmplă mai des decât angajaţii Guvernului Statelor Unite care lucrează în afara graniţelor îndrăznesc să o recunoască. Totuşi, problema trebuia să fie rezolvată în vreun fel sau altul.

— Înţeleg, dădu Phil din cap pentru a-şi consola interlocutorul. Nu eşti prima care face acest lucru. Apoi zâmbi. Hai să vorbim despre acest lucru ca să te eliberezi definitiv de povară, în regulă? Acel localnic era o cunoştinţă de-a ta?

— Da, era o cunoştinţă, spuse Mary.

Şi mai era ceva. Ceva mult mai important. Conversaţia duse spre o serie de mărturisiri care aveau să-l lase pe Phil împietrit de uimire. Această cunoştinţă, îl vom numi „Fermecătorul", lucra, din întâmplare, pentru guvernul ţării respective. Pe măsură ce interviul avansa, Mary îi dezvălui lui Phil faptul că, de fapt, Fermecătorul lucra pentru guvernul acelei ţări ca agent de informaţii. Dezvăluirile deveneau tot mai serioase pe măsură ce treceau orele. La sfârşitul celei de-a doua zile, Mary recunoscu faptul că ea şi Fermecătorul avuseseră o relaţie amoroasă.

Phil recunoscu acum situaţia în care un coordonator de operaţiuni CIA de nivel mediu avusese relaţii intime cu un agent de

informații străin. Ce-o fi împărtăşit ea cu Fermecătorul în timpul întâlnirilor lor intime? Phil ştia că era esențial să o facă pe Mary să îi spună orice i-ar fi putut divulga Fermecătorului. Jena lui Mary la acel moment era evidentă — plângea. Phil îşi dădu toată silința să facă procedura cât mai puțin dureroasă.

— Mary, spuse Phil cu blândețe, hai să nu scăpăm din vedere situația cu care ne confruntăm aici. Nu e ca şi cum ai fi spion. Nu se pune problema că i-ai fi spus totul. Dacă totul a fost doar o discuție în timpul unei conversații intime, trebuie doar să vorbim puțin ca să clarificăm acest lucru.

Deodată, Mary s-a oprit din plâns şi s-a uitat în sus spre Phil.

— Phil, nu înțelegi, şopti ea. Chiar i-am spus totul.

Cu acele cuvinte Phil parcă fusese lovit direct în stomac, declanşând instantaneu un amestec de emoții care probabil sunt aproape de ceea ce simte cineva care soseşte primul la locul unui accident tragic. Pe măsură ce enormitatea unei astfel de sarcini se dezvăluie, instinctul preia controlul, emoțiile sunt date la o parte, iar siguranța şi securitatea celorlalți devin esențiale. În meseria lui Phil, această etapă ținea de atingerea unui aspect numit de către psihologi „fluența ideatică" — abilitatea de a schimba fluxul gândirii instantaneu după cum o cere situația. Phil avea această fluență înnăscută.

— OK, hai să vorbim despre asta, spuse Phil. El începu atunci ceea ce aveau să fie câteva zile de interogare, iar mărturisirile lui Mary curgeau într-un ritm de neoprit. Îi dăduse Fermecătorului toate informațiile. Identificase fiecare divizie. Dezvăluise fiecare operațiune. Făcuse şi îi dăduse fotografii ale întregului sediu. Şi transmisese informații conținând identitatea completă şi fotografii cu fiecare resursă umană ştiută de ea. Era un singur cuvânt care să califice ceea ce făcuse ea: spionaj.

Cu totul, Phil petrecu opt zile lucrând la cazul lui Mary. Una dintre acele zile se concentră asupra chestiunii privind ceea ce Fermecătorul îi dădu în schimb pentru acele informații. Mary recunoscu că primise „câteva bijuterii de la el", dar nu se mai referi la

nimic altceva. Căzu la testul poligraf la întrebarea privind compensația suplimentară.

Echipa de contrainformații a Agenției fusese ținută la curent cu totul în această perioadă, așa cum fusese și FBI-ul. Pe măsură ce Phil vorbea cu Mary, deveneau tot mai clare unele aspecte. Deși Mary nu recunoscu niciodată, ieși la iveală că Fermecătorul nu lucra doar pentru serviciul secret din acea țară. El era agent secret și pentru serviciul secret inamic al unui alt guvern străin. Și lucrurile deveneau din ce în ce mai grave. În timpul misiunii lui Mary din acea țară străină, unul dintre agenții noștri fusese ucis. Agenția nu se îndoia de faptul că moartea lui era legată de vreo misiune, dar nimeni nu își dădu seama la acel moment cum fusese compromisă operațiunea. Mary recunoscu faptul că aceea era una dintre operațiunile pe care i le dezvăluise Fermecătorului.

Phil o ura pe Mary pentru aceasta. Fie că aceste sentimente erau corecte sau nu, când Phil află despre trădarea lui Mary — nu doar în ceea ce privește Agenția, ci și pe fiecare bărbat, femeie și copil din țară — o disprețui cu toată ființa lui. Cu toate acestea, pe măsură ce interogatoriul continua, blândețea lui Phil nu a încetat niciun moment. La sfârșitul celei de-a opta zile, când se termină totul, Mary se apropie de Phil și îl îmbrățișă.

— Mulțumesc, Phil, spuse ea. Mulțumesc că m-ai înțeles.

Enormitatea cazului nu-i scăpase nimănui din FBI (Federal Bureau of Investigation) și cu atât mai puțin directorului adjunct al Biroului. În ziua imediat următoare după ce Mary mărturisi că îi spusese „totul" Fermecătorului, directorul adjunct se afla în biroul lui William Kotapish, directorul cu probleme de securitate al CIA, și era pus la curent de Phil. Când Phil îi relată acestuia despre ceea ce Mary recunoscuse că îi transmisese Fermecătorului, directorul adjunct al FBI-ului fu gata să preia acest caz pe care îl vedea clar drept unul de spionaj. Un ofițer de la contrainformații al Agenției, care participa și el la întâlnire, interveni, spunând că ancheta lui Phil era încă în plină desfășurare.

11

Studiu de caz privind extragerea unui răspuns

O adolescentă de şaisprezece ani, pe care o vom numi „Judy“, a lăsat să-i scape ceva într-o conversaţie obişnuită cu o dispeceră la o secţie de poliţie locală. Judy, care lucra la secţie ca membru din echipa Poliţişti Exploratori, un program poliţienesc auxiliar pentru tineri, îi menţionă dispecerei că fusese implicată în relaţii intime cu un ofiţer de poliţie. Ceea ce Judy nu ştia la acel moment este că ofiţerul de poliţie, pe care îl vom numi „Ralph“, şi dispecera erau implicaţi într-o relaţie.

După cum vă puteţi imagina dispecera a fost furioasă şi a raportat incidentul şefului poliţiei. Ralph, un tânăr chipeş de douăzeci şi patru de ani care era plăcut de toată lumea din departament, a negat cu vehemenţă acuzaţia legată de un episod de masturbare reciprocă în camioneta lui Ralph. Ca urmare a unei investigaţii interne, toată lumea implicată — şeful poliţiei, locotenenţii, sergenţii, procurorul de la parchetul local — credea că Ralph spunea adevărul şi că Judy inventase toată povestea. Chiar şi tatăl lui Judy fusese auzit în timp ce ţipa la ea: „Vreau să încetezi cu minciunile astea ticăloase şi să le spui adevărul!“

Descrierea pe care Judy o făcu trăsăturilor fizice ale organelor genitale ale lui Ralph era incorectă (o să vă scutim de toate detaliile) şi se pare că erau nişte neconcordanţe în povestea ei privind locul unde s-a petrecut totul. Dar ceea ce i-a convins cu adevărat pe

investigatori că femeia mințea era „lipsa emoției“ fetei în timpul repovestirii detaliilor incidentului. Erau siguri că un comportament al unei fete de șaisprezece ani într-o asemenea situație trebuia să fie asemănător celui al unei victime traumatizate a unui viol în cazul în care ar fi spus adevărul, așa că stăpânirea de sine de care dădea dovadă în relatarea incidentului era văzută ca un semnal de alarmă evident. Dar Judy rămase de neclintit în varianta ei.

Atunci și-a făcut Michael intrarea în scenă. Fusese chemat să o intervieveze pe Judy și să confirme că aceasta mințea.

Totul preconiza o zi lungă. Era un drum de patru ore cu mașina până în orașul unde se afla departamentul de poliție și Michael avea programat interviul cu Judy dimineața devreme. Pe măsură ce interviul progresa, Michael recunoscu, și încă destul de repede, că exista o explicație plauzibilă pentru stăpânirea de sine a fetei în timpul relatării poveștii: era o participantă entuziastă și chiar spera la o astfel de întâlnire cu Ralph. Era oricum altcumva, dar nu traumatizată.

Pe parcursul interviului, Michael observă îndeaproape trăsăturile de comportament verbal și nonverbal ale lui Judy, manifestate ca răspuns la întrebările lui, și formulă o concluzie cu un grad mare de siguranță: Judy spunea adevărul. Asta însemna că Michael trebuia să aibă o discuție cu Ralph.

După ce-și formulă concluziile în urma interviului cu Judy, Michael se întâlni cu șeful poliției în biroul acestuia împreună cu alți câțiva ofițeri care mai investigaseră cazul. Fură cu toții împietriți de uimire când auziră că părerea lui profesională era că Judy spunea adevărul. Dar șeful poliției nu ezită. Ralph era acasă după ce i se dăduse liber de la serviciu, cu zile plătite, pentru a aștepta rezultatul investigației. Șeful poliției l-a sunat și i-a ordonat să se prezinte imediat la secție pentru un interviu cu Michael.

După cum am precizat în capitolul 6, este esențial pentru cineva care ia un interviu să aibă cât mai multe informații despre trecutul celui căruia i se realizează interviul pentru a încorpora aceste informații în monolog, dacă s-ar întâmpla ca interviul să fie trecut în modalitatea de interogare. Michael știa că Ralph se retrăsese

din Marina SUA cu onoruri şi că era divorţat având o reputaţie de donjuan în comunitate.

Un lucru ştiu că e sigur în astfel de cazuri: cu cât ştim mai multe despre evenimentele mai puţin fericite din viaţa unei persoane, cu atât vom fi mai bine echipaţi pentru a dezvolta o strategie de interogare eficientă. Aceste evenimente ar putea include dificultăţi financiare, dependeţă de droguri sau alcool, probleme în relaţii amoroase, faptul de a fi fost crescut într-o familie cu un singur părinte sau o familie fără posibilităţi, abuz fizic, discriminare rasială sau sexuală, probleme cu angajarea sau pur şi simplu ghinion. Toate aceste situaţii sunt teren fertil, bun de exploatat, în timp ce ne construim raţionalizările în cadrul monologului.

În timpul unui interviu de investigaţie nonacuzator, persoana care ia interviul ar trebui să profite de orice oportunităţi care s-ar putea ivi pentru a începe să planteze seminţele pentru eventualitatea unui interogatoriu ulterior. În interviul lui Michael cu Ralph o astfel de oportunitate s-a ivit când a aflat că presupusul comportament inadecvat al lui Ralph fusese caracterizat de investigatori în termeni extrem de duri. Iată cum s-a desfăşurat totul:

Michael: Cum ai aflat despre acuzaţiile care ţi se aduc?

Ralph: Mă pregăteam să ajung la serviciu şi mi s-a spus să vin să mă întâlnesc cu şeful. M-am gândit atunci că sunt doar două motive pentru care cineva e chemat să se întâlnească cu şeful — când faci ceva bine sau când faci ceva rău. Aşa că m-am prezentat la serviciu şi m-au pus pe un scaun şi şeful mi-a spus care erau acuzaţiile — că o molestasem pe Judy. Nu am ştiut ce să cred. Aşa am aflat despre toate astea.

Michael: Aşa a numit el asta — „molestare"? Ăsta-i cuvântul pe care l-a folosit?

Ralph: Da.

Michael: Ei bine, ăsta-i un cuvânt cam dur.

Ralph: Da.

Michael: Cum te-ai simţit când a spus asta?

Ralph: Ca şi cum viaţa mi-ar fi stat în loc. Astea sunt acuzaţii grave. Nu mai puteam gândi. Nu ştiam ce să mai spun.

[Michael se gândea *Ei, Ralph, ce-ar fi fost să fi spus NU AM FĂCUT AŞA CEVA!*]

Michael: Ce-ai spus?

Ralph: N-am spus nimic. Pur şi simplu m-au dus în altă cameră şi am vorbit cu investigatorul de la Departamentul Juridic.

Din acel scurt schimb de replici, Michael şi-a dat seama că un obstacol psihologic major pe care trebuia să-l depăşească în timpul acestui interviu era acela de a reîncadra acuzaţia, astfel încât să nu fie prezentată ca şi cum Judy ar fi fost „molestată". Trebuia să folosească un termen mai blând şi acceptabil psihologic, precum „atingeri nepotrivite".

Un alt mijloc de a descoperi potenţialele obstacole psihologice care vor trebui depăşite în timpul unui interviu este pur şi simplu acela de a întreba. O întrebare ipotetică poate fi extrem de eficientă, aşa cum a demonstrat Michael în acest caz:

Michael: Dacă cineva ar fi făcut ceea ce spune Judy că s-a întâmplat în această situaţie, de ce crezi că ar trebui să se teamă acea persoană? Care ar fi cel mai mare motiv al acelei persoane pentru a nu dori să spună adevărul despre acest lucru? Care ar fi cea mai mare temere a sa?

Ralph: Ca şi cum dacă aş fi făcut-o eu?

Michael: Tu sau oricare altcineva care ar fi făcut ceva asemănător cu ceea ce spune Judy că s-a întâmplat.

Ralph: Cred că dacă el ar fi adult şi ea este minoră..., cred că ar putea merge la închisoare sau ceva de genul ăsta.

Bingo! Acea nouă informaţie avea să fie aur curat într-un interogatoriu. Acum Michael ştia că obstacolul psihologic cel mai mare

pe care îl avea de depăşit pentru a transforma „nu"-ul lui Ralph într-un „da" era frica lui de a merge la mititica în eventualitatea în care ar mărturisi.

Michael obținuse destule informații pentru a fi convins cu adevărat că Ralph mințea, aşa că era timpul să treacă în modalitatea de interogare. Aserțiunea lui de tranziție luă forma unui CDV şi începu prin a spune cum şi-a dat seama că Ralph nu era sincer:

Michael: În fond, ceea ce putem face acum este, pe baza felului în care arată, se comportă şi vorbeşte o persoană, să determinăm dacă spune adevărul sau nu. Pentru că oamenii fac anumite lucruri şi zic lucrurile în anumite feluri atunci când spun adevărul şi fac anumite lucruri şi zic anumite lucruri atunci când nu spun adevărul. Şi, sincer vorbind, Ralph, în cazul de față, pe baza unor comportamente verbale şi nonverbale pe care le-ai manifestat în timpul interviului nostru şi pe baza investigației înseşi, nu încape îndoială că au existat relații sexuale între tine şi Judy.

Ralph: [Linişte.]

Este important să menționăm aici că pe parcursul interogatoriului trebuie să rămâneți ferm în modalitatea pe care o numim PA[1]. Asta înseamnă că trebuie *să priviți* şi *să ascultați* simultan pentru a urmări comportamentul verbal şi nonverbal al subiectului. Dincolo de avantajul evident de a determina adevărul şi înşelătoria, acest model de evaluare serveşte ca o hartă pentru a urmări progresul sau lipsa acestuia pe măsură ce se desfăşoară interogatoriul. În acest caz, incapacitatea lui Ralph de a nega a reîntărit aprecierea inițială că Ralph mințea şi că Michael era pe drumul cel bun.

Michael îi oferi lui Ralph un motiv de a spera, alunecând în monologul lui, de vreme ce Ralph încă mai opunea rezistență.

---

1 Modalitatea PA — în original L[2], căci cele două verbe folosite în limba engleză sunt *look* şi *listen*. În traducere, a trebuit să optăm pentru abreviere PA de la verbele corespondente „priveşte" şi „ascultă". (*N. t.*)

LIBRIS

Michael: Dar vestea bună este că toate comportamentele verbale şi nonverbale pe care le-ai manifestat mi-au arătat că nu eşti ceea ce aş numi un agresor sexual tipic. Nu eşti nici măcar aproape de aşa ceva. Deci voi putea spune cu siguranţă că nu eşti neapărat o ameninţare pentru nimeni.

Odată ce vom intra în detaliile acestei probleme, intuiţia mea este că vom descopreri că totul a fost probabil ideea lui Judy şi că tu nu ai făcut absolut nimic pentru a încuraja acest lucru şi că nici nu ai forţat nimic, dar aşa au evoluat lucrurile. Cu toţii facem erori de judecată. Dar pentru că lucrezi în poliţie, nimeni nu vrea să-ţi ponegrească renumele. Pot spune numai după ce am vorbit cu tine că eşti un ofiţer de poliţie extraordinar.

Nu vreau să-ţi aduc vreun prejudiciu de imagine sau ceva de genul acesta. Dar ce s-a întâmplat aici, ceea ce voiam să subliniez, este că ei trebuiau să-şi fi dat mai bine seama de toată situaţia. Fără ca tu să fi făcut ceva greşit, au cam băgat frica în tine şi te-au pus într-o postură din care este greu să spui adevărul. Dacă ei nu ar fi etichetat totul drept „molestare", cred că te-ai fi înţeles cu ei. Dacă te-ar fi tratat diferit, cred că ai fi spus „Da, a fost un gest prostesc şi nu ar fi trebuit să-l fac". Dar apoi au început să arunce cu acele cuvinte care m-ar fi speriat şi pe *mine*. Şi pentru că eşti nou în profesie şi pentru că eşti neexperimentat, nu ştii cum stă treaba cu aceste lucruri administrative. Ţi-e frică de modul în care lumea s-ar uita la tine. Toată lumea cu care am vorbit are numai cuvinte de laudă la adresa ta şi asta nu o să schimbe doar de la un lucru prostesc ca acesta.

Ei, dacă ai fi forţat-o pe Judy, dacă ai fi îmbătat-o sau dacă i-ai fi dat droguri sau ai fi profitat de ea într-un asemenea mod — vezi tu, atunci ar fi fost un cu totul alt lucru. Dar nimic din toate acestea nu s-au întâmplat. Dacă Judy ar fi avut opt sau nouă ani, ar fi fost cu totul altceva. Dar ea are aproape optsprezece ani. Este aproape un adult. Şi douăzeci şi patru de ani nu-i aşa de mult. Nu eşti cu mult mai mult peste vârsta ei.